Ч. 236. Пятниця 3 падолиста (21 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш за окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Італіяньско-турецка війна. — Ворохобня в Хіні.

Вчерашні віденьскі часописи принесли вже статі, в котрій обговорюють можливий склад нового кабінету. Після їх інформаций, будучий кабінет мав би бути часто урядничий і мав би лиш часове значінє. Склад того кабінету мав би бути такий: Ґр. Штірґк, президия, др. Гохенбурґер, судівництво, Гайнольд, намістник Морави, справи внутрішні, шеф секциї Трнка, роботи публичні, шеф секциї Форстер, імовірно зелізниці, шеф секциї Гуссарек, просьвіти, шеф секциї Реслер, торговля, Маєр або шеф секциї Енґель, скарб, ґен. Ґеорґі, краєва оборона, Залеский, міністерство для Галичини і імовірно управу міністерства рільництва.

З Риму доносять, що там орґанізують і зброять горячково нові воєнні сили, а італіяньскі фінансові політики зачинають над цілою справою дуже поважно застановляти ся. Коли перед кількома ще тиждfestnями італіяньскі дневники були переповнені ентузиястичними статями, а в Італії не говорено про ніщо більше як про „мілітарний прохід“, про велику італіяньску кольоніяльну державу, тепер висувають ся страшні цифри, міліони, які та війна пожре. Так сам вислід війни заповідає ся дуже непевно. Бо те, що було доси, се лише вступ до війни, змаганя не з Туреччиною, але лише з одною єї провінциєю, занедбуваною, пустинею майже, котрій центр отоманьскої держави не міг післати помочи. Тимчасом Турки громадять свої сили і переводять воєнну орґанізацию. Турецкі офіцири вправляють Арабів у воєнній штуці і за кілька тиждпів, коли Італіяльці одержать нові сили, Турки, які доси показали ся таким грізним противником, будуть ще грізнійші. Парискі дневники доносять, що племя Сенуссі постановило всіма силами вести війну против Італіянців. Племя се, що мешкає в Тріполітанії і Єгипті, є одним з найбогатших. Вислало оно до Тріполітанії величезні маси амуниції, поживи і гроші. Тому в Тріполітанії заносить ся на довгі і криваві бої, подібні до тих, які вели ся свого часу в Судані з Анґлійцями.

Льондоньскі дневники одержали сензацийну вістку, що Тріполіс є знов в турецких руках. Італіянці потерпіли величезні втрати. Доси нема ще потвердженя сеї вісти, однак дальші депеші стверджують, що борба ночию зачалась і дальше продовжає ся.

До Аґенти Стефані доносять з Тріполісу 30 жовтня: Від вчера не лучило ся нічого нового, крім непокоєня італіяньскої передної сторожі. Поймані в полон турецкі вояки виявили, що Турки, оставляючи місто, роздали між населенє велику скількість оружия. Тим дасть ся пояснити велике число оружия, находжене у населеня.

Дописуватель дневника „Corriere de Italia“ доносить з Тріполісу, що італіяньскі втрати є о много більші, ніж се урядово признають. На двох шпитальних кораблях містить ся поверх 300 італіяньских вояків тяжко поранених.

Ранішні льондоньскі дневники оголошують довші статі, одержані від кореспондентів з Тріполісу. Всї они згідно стверджують, що Італіянці в Тріполісї в дни повстаня мешканців на утікаючих мешканцях сповнювали страшні варварства. Три дни стріляно до всїх, хто появив ся на місті. Не роблено при тім виймків що до женщин і дітий. Число жертв обчислюють на поверх 4.000. Кореспондент „Times-a“ пише: Я бачив вже богато варварств, та не думаю, щоби войскові взгляди в XX. столітю могли оправдати подібні насильства.

В едикті, який онегди появив ся, хіньский цїсар присягає, що зреформує устрій держави і буде совістно беречи конституциї держави. Едикт обіцює знесенє розпоряджень теперішного кабінету і у ворене нового з виключенєм Манджурів. Національним зборам буде предложений начерк конституциї. Дотеперішний предсїдатель національних зборів, Манджур, уступить, а єго місце займе Хінець Лї.

12)

Крізь стіну.

(З французского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Але тепер она незамкнена — сказав аґент, беручи за клямку і осьвітлюючи своєю лямпою комнату. Комната була пуста.

— Я засьвічу — сказав Ґріц. Зараз заясніло кілька електричних полуміниий і осьвітили комнату, що була так само устроєна в ясно-синій красці, як сусідна сепаратка ч. 6 в жовтій.

— Не бачу нічого незвичайного—замітив Кокеніль, розглядаючись уважно довкола себе. — Лише що двері від коридора засунені! Чейже самі від себе не замкнули ся, що?

— Ні — зітхнув готеляр засумований.

Кокеніль хвилю надумував ся, виймив найдений пістолет з кишені, оглянув єго подрібно і отворив відтак двері від сіний. На коридорі стояв все ще терпеливий поліцийант на варті.

— Я там зараз прийду — відозвав ся до него Кокеніль.

Поліцийант поклонив ся.

— Даруйте — але чи маєте ще богато до діла? — відважив ся Ґріц спитати.

— Дуже богато — відповів аґент сухо.

— Ви очивидно до таких річий привикли, але то вже четверта година — я на смерть утомлений! Чи не гадаєте, що я міг би пійти положити ся?

— Алеж очивидно, мій любий пане! Я й без вас дам собі раду. Але скажіть мені лиш ще одно: кажуть, що тут має бути знаменита кава; чи не міг би я дістати чарку тої кави сюди на гору?

— Очивидно, сейчас!

Ґріц пустив ся іти, але відтак знов задержав ся і сказав кидаючи боязливий погляд на стіну, яка їх ділила від ч. 6:

— Хочете там зайти?

Кокеніль притакнув головою.

— Певно, аби пересьвідчити ся, чи куля з того — він вказав на пістолет — входить в рану?

Він знов поглянув на стіну, за котрою лежав убитий.

— Ні, то річ лікаря. Я маю важнійше діло. Добра ніч!

— Важнійше діло! — воркнув Ґріц до себе, ідучи утомлений на долину.— Mon Dieu!

VII.

Крізь стіну.

Кокеніль пересьвідчив ся, що з найденого пістолета вистрілено лиш один раз і що то мусїло стати ся перед кількома годинами. В звязи з зізнанями швачки і доказами поданими Цезаром, була майже певність, що найдено оружиє убийника. Мимо того аґент морщив чоло з невдоволенєм. Убийник був видко в сепаратці ч. 7 і не міг вийти на коридор, бо звідтам були двері замкнені. Убитий же лежав в сепаратці ч. 6 і там єго застрілено. Як погодити ті дві річи?

Роздумуючи увійшов Павло Кокеніль до комнати, в котрій довершено злочину. Ходив якийсь час сюди і туди і всьо подрібно оглядав, не звертаючи найменшої уваги на трупа. Вкінци вернув знов під ч. 7, де вже застав обіцяну чарку чорної кави. Коло неї стояла пачка знаменитих єгипетских папіросів. То було зі сторони господаря дуже величаво. Кокеніль сїв на софі, підложив собі подушку під плечі і заглубив ся в роздумуваню. Але вскорі перешкодив єму батько Тініоль, котрий увійшов, аби єму сказати, що зробив вже відтиски слідів. Аґент трохи підняв ся і вказав старому чоловікови рукою крісло, аби усїв.

— Скажіть мені, батьку Тініоль — відозвав ся недбало — що ви гадаєте о тім?

Показав пальцем на японьский образ, що висів на стіні побіч великого креденсу.

— То? — відповів здивований Тініоль. — То мені зовсім не впало в очи.

— Жартуєте! — відповів Кокеніль усьміхаючись.

— Я того навіть не бачив! — скрикнув старий. — Що той образ має спільного з нашою справою?

чачу. Рівнож инші манджурскі достойники будуть усунені.

Надійшла вість, що хіньске цісарске войско назад відібрало Ганкав від ворохобників. Місто стоїть в полуміни! В Кантоні знов вивішено хоругви зі смоком, торговельний рух піднято. Віцекороль сповнив домаганє населеня провінциї Квантун, оголосив независимість єї фінансову і войскову, забороняючи однак остро вивішеня хоругви независимости. Склепи замкнені. Девять чужоземних воєнних кораблів стоїть в кантоньскім порті, в тім числі 2 анґлійскі канонірки. Оружні патрулї пильнують площі, на якій виладовують річи. Ворота міста позамикані.

Вибраний недавно предсідатель національних зборів подав до відомости подяку князя-реґента за зроблені предложеня і серед оплесків палати заявив, що видані оногди едикти будуть виконані.

До бюра Райтера доносять з Ганкав під датою 29 жовтня: Ворохобники удержують лад за всяку ціну і вішають злочинців, які пробували грабити. Войскам Юачанґа закидують, що грабить і мордують сільске населенє.

Цісарский едикт, як загально думають, вийшов запізно, бо ворохобню вже здавлено. Едикт зробив в Пекині добре враженє.

Новинки.

Львів, 2 падолиста 1911.

— **Стан здоровля Є. В. Цісаря** єсть постійно добрий. Катар як і легкий при тім кашель зовсім уступив. Цісар занятий був через цілий ранок працею і приймав рапорти, в полудне відбув півгодинний похід.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало Стан. Зволїньского, інжиніра будови машин, комісарем інспекциї промисловоїі приділило его до служби при інспектораті промисловім у Львові.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Станисл. Бадені має ся значно лїпше. Горячка від двох днів зменшає ся: температура тіла виносила вчера 37 степенів. Вчерашний день був дуже добрий. Маршалок пересидів майже цілий день в фотелю.

— **Огонь.** В гал. акцийнім Товаристві нафтовім в Дрогобичи настав оногди о 9 годині рано з незвістної причини вибух г. зв. „аґітатора“, в котрім було кілька тисячів бочок чистої бензини, в наслідок чого цілий резервоар станув в огни.

— **Дрібні вісти.** Іван Кипякевич, родом зі Львова одержав степень доктора фільософії а Алєксандер Надрага, родом з Бережан і Захар Ткачук родом з Княгинина під Станиславовом одержали степень докторів прав. — 2000 критих ваґонів вислано до Галичини і Буковини, щоби звідси як найскорше перевозити бараболї призначені до промислових цілий в Чехії, на Мораві і Шлеску. — Агент пол. Базюк арештував пошукуваного за численні обманьства Івана Левицкого з Глїбокої, а аґент пол. Фінкельштайн арештував за крадіж з вломом Івана Павличука. — Кельнерка в реставрациї Полляка Ангеля Мікошівна, забравши там гроші, побрані за обіди в сумі 103 К, щезла без сліду. — З Риґи доносять, що там лютила ся оногди сильна буря зі снїгом.

— **Сам собі зробив справу.** Шльома Кальт з Винник їхав оногди так неосторожно Личаківскою улицею, що виїхав на замітача улиць Мих. Завидівского, звалив его дишлем на землю, а колеса воза перейшли ему через обі ноги, але якось так щасливо, що Завидівский схопившись із землї вхопив за мітлу і побив нею Кальта за неосторожну їзду так сильно, що аж стация ратункова мусїла побитому подати поміч. Тепер будуть оба відповідати перед судом: Кальт за неосторожну їзду а Завидівский за побитє.

— **В память 100-лїтних роковин уродин Маркіяна Шашкевича** устроює молодїж філії академічної ґімназиї при участи Орхестрального Кружка Музичного Товариства ім. Лисенка у Львові в неділю дня 5-го падолиста 1911 р. в великій сали „Народного Дому“ Концерт зі слїдуючою проґрамою:

Вступне слово виголосить проф. Ю. Стефанович.

1. Людкевич-Шашкевич: „Шуми вітре“ — мішаний хор.
2. Шашкевич: „Погоня“ — віддеклямує тов. Ф. Лопатиньский.
3. Schubert: Impromptu N. 4 — сольо фортепянове тов. З. Лиско.
4. Матюк-Шашкевич: „Веснівка“ — тенорове сольо тов. І. Охримович.
5. *а)* Е. Бах: Romanza,
   б) Beethoven: Menuetto c-moll — тріо: (скрипка, челльо, фортепян) відограють товариші, ученики Висшого Муз. Інститута.
6. *а)* Людкевич-Шашкевич: „Дайте руки юні други“,
   б) Матюк-Шашкевич: „Не згасайте ясні зорі“ — мужеский хор.
7. Ch. Beriot: VII. концерт, скрипкове сольо тов. В. Придаткевич.
8. Шашкевич: „Бандурист“ — віддеклямує тов. Р. Сушко.
9. Verdi: Увертура з оп. „Набуходоносор“, відограє орхестральний кружок Муз. тов. ім. Лисенка.
10. Лаврівский-Шашкевич: „Річенка“ — мішаний хор.

Початок точно о 7 год. вечером. — **Цїни вступу:** Крісло I-рядне 2 К, II-рядне 1·50 К, III-рядне 1 К, вступ на салю 50 сот., на ґалерою 30 сот. — Весь чистий дохід призначений на закупно дому для Руско-Української Бурси ім. Митр. ґр. А. Шептицкого у Львові. — Білетів можна набути почавши від 2-го падолиста в книгарни Наукового Товариства ім. Шевченка (Ринок ч. 10), а в день концерту від год. ½10—½12 і від 3 год. пополудни при касї в Народнім Домі.

— **Проґрама концертів М. Шашкевича у Львові,** які відбудуть ся дня 6 і 7 падолиста в салї „Фільгармонії“ о год. 7½ вечером: 1) Бородін „Степ“ орхестра 15 полку під проводом п. Конопаска, 2) Сьвяточна промова (др. Евген Олесницкий, а на другім концерті о. Теод. Лежогубский), 3) Людкевич: „Дністрованка“ міш. і муж. хор з сольом п. Рожанковскої, виконає „Львівский Боян“ під батутою дра Мих. Волошина, 4) Матюк: а) „Цьвітка дрібная“, б) Gounod: „Ave Maria“ відспіває арт. опери, п. С. Крушельницка, 5) А. Л. Ведель: „Услиши Господи“, хор питомців дух. семінарії під діріґентурою п. Осадци, 6) Vieuxtemps концерт, відограє на скрипці проф. „Висшого Муз. Інститута“ п. Ф. Кребс; 7) Вахнянин: Живем, живем і Ваґнер: Хор паломників з опери „Tannhäuser“ відспіває хор „Бандурист“ (діріґент п. П. Артимович); 8) Лисенко: У досьвіта встав я і Нижанковский: Ой у полю, відспіває п. Сальомея Крушельницка; 9) Лисенко: „Радуй ся ниво неполитая“ — кантата з солями в супроводї орхестри відспіває „Львівский Боян“ під діріґентурою др. Мих. Волошина. I. „Радуй ся“ хор мішаний. II. „Quatour, І процьвітеш (сопран: пп. Парахонякївна, Рожанковска, альт: пп. Вацикївна і Яворска, те-

---

— Ну — відповів Кокеніль, покурюючи вигідно — я тут лежу і роздумую над тим, що може бути за ним; та непевність дразнить мене і робить менї приємність. Уважаєте мене трохи дурнуватим, батьку Тініоль? Ви робите такі великі очи. Га, коли ви такі цікаві, то здоймїть той образ.

Старий не дав собі того два рази говорити, лиш підбіг до стїни і зробив як єму сказано.

— До грома! — крикнув. — Тут справдї дві діри!

І дійстно на білій стїнї видко було дуже добре дві округлі діри, обі о промірі одного цаля і віддалені від себе о три цалї. Ліва діра, що була зараз коло креденсу, була окружена великою скількостию чорних точок, немов стїна була там посипана зернятами перцю.

— Слїди пороху! — крикнув Кокеніль. — Він стріляв дуже з близька, коли той бідний Мартінец з другої сторони дивив ся крізь діру. Тому куля поцілила в око!

— А ми осли, Жібелен і я, перешукували пів години сепаратку ч. 8 і нїчого не найшли! — гнївав ся батько Тініоль.

— Там висить заслона над софою.

— Очивидно! І ми мали єї в руках і трясли нею, а не прийшло нам на гадку поглянути що за нею є.

— Хто знає, чи й я був би то зробив, колиб був не побачив того жовтого пороху на підлозї. — Витягнув папір і показав Тініолеви кілька зерен грубого, жовтого пилу. — Бачите, комнати відділені від себе лиш легкими деревляними стїнами, грубими на який цаль, так що добрим знарядом дуже скоро можна перевертїти діру. Але при тім повстають тріски і дрібний пил з дерева. Тріски мусїла імовірно женщина викинути крізь вікно.

— Женщина?

— Так, она помагала Мартінцеви.

Тініоль видивив ся на него зачудований.

— Ви гадаєте, що ті діри вертів Мартінец? Убитий?

— Очивидно. Скрути сверла доказують то дуже добре. Ходїть під ч. 6.

Прийшовши там Кокеніль сказав:

— Возміть ось той кусник паперу і притисніть сильно до запятків убитого. Але так, аби на папері добре відбили ся цьвяхи. Так, а тепер витнїть тими ножицями відтиск і кляк-нїть тут коло софи. Ось тут маєте мою люпу! Бачите отсе коло хвоста срібної птиці? Порівнайтеж то тепер з відтиском!

Старий послухав, поглянув відтак здивований до гори і сказав:

— А нехайже вас; ви справдї чародій, пане Павле! А я старий осел! Але — але — скажіть же менї, чого Мартінец вертів діри?

Лице Кокеніля захмарило ся.

— Ба, о то іменно розходить ся. Може довідаємо ся о тім від женщини. Хтось ему помагав, бо инакше тріски були би тут. Хтось держав занавісу, коли він вертів і хтось забрав відтак сверлик.

— Ага! — відозвав ся Тініоль по короткій хвили. — Занавісу держано на бік, коли упав вистріл; відтак она упала і закрила діри. А убийник під ч. 7 здоймив образ заки стріляв, а відтак повісив его знов на давне місце.

— Так, так — потвердив Кокеніль задуманий.

— Але коли так, то убийник мусїв знати, що Мартінец буде вертїти діри — говорив Тініоль немов до себе. Він мусїв з пістолетом в руцї стояти готовий в сепаратцї ч. 7 і приглядати ся, як Ішпанець вивертів насамперед одну діру, а відтак другу, мусїв відтак скрутити сьвітло аби єго не було видко.

— Славно — скрикнув Кокеніль, що почав уважати.

— І імовірно заглядав крізь одну діру до комнати ч. 6 між тим як Мартінец вертів другу діру. Ви певно скажете, котру діру він насамперед вертів? — засьміяв ся старий.

Кокеніль стрепенув ся і скрикнув живо:

— Справдї, так єсть!

— Що? — спитав Тініоль наляканий.

— Він вертів насамперед ту діру — сказав Кокеніль скоро — праву, а відтак ту другу на ліво. Убийник дивив ся крізь ту першу, між тим як друга вертїла ся; очивидно він стріляв крізь діру, при котрій було єго око. То була єго перша велика похибка!

— Як то? — спитав батько Тініоль.

— Ходїть зі мною, а вам покажу — сказав Кокеніль, виходячи скоро і спішачи до сепаратки ч. 7. Прийшовши там, говорив дальше:

— Возьміть пістолєт в руку і удавайте, немов би ви були убийником. Здержуєте з сеї сторони стїни віддих, між тим як сверлик поволи пробирає ся крізь дерево. Ви бачите, як женщина держить занавісу, а Мартінец витягає сверлик і відкладає. Тепер він похиляє ся наперед і прикладає своє лице до дір. — Бачите єго очи зараз коло стїни. Скоро, пістолет до гори! Готов! — Ні, ні, крізь ліву діру, де він вистрілив.

(Дальше буде).

нор: пп. Козак і др. Людкевич, бас: др. Яримович, Фурдас і Білоголовка). III. „І спочинуть“ сольо сопран (п. І. Рожанковска) з жіночим хором. IV. „Тоді...“ сольо тенорове (п. Козак). V. „Оживуть степи озера“ Фуґа, хор мішаний. — Початок точно о год. $7\frac{1}{2}$.

— Погоня за Циганами. Як з Тернополя доносять, жандармерия виловила вже тих Циганів, про розбої котрих ми недавно доносили і має їх приставити до Тернополя. Про дальшу погоню за Циганами, початок котрої вже звістний нашим Вп. Читачам доносять тепер що слідує:

Цигани уйшовши серед темноти щасливо з матні, станули табором під лїсом коло скалатскої Новосілки. Нараз і тут появили ся жандарми а Цигани, котрих там було сім, добачивши їх, лишили табор під лїсом а самі щезли в гущавині. Через цілий день ховали ся они по лїсах а вечером заходили до сусїдних сїл, щоби тут роздобути собі поживи, при чім оче видно уважали дуже пильно, щоби не попасти в руки жандармів стоячих під лїсом. Трох з них зайшло було до самотної коршми в лїсі під Молчанівкою і там хотїли у коршмаря купити одінє, бо втікаючи верхне одінє полишили на возах. Коршмар не хотів їм відпродати одіня, хоч Цигани хотїли єму добре заплатити а навіть зачали єму відгрожувати ся. Підчас того, коли Цигани зачали з коршмарем вже дерти ся і єму відгрожували ся, надійшов якийсь селянин, вертаючий з торгу в Скалаті до Качанівки а за ним ще й кільканайцять инших. Позаяк ціла охрестність була заалярмована погонию за Циганами, то селяни кинулись зараз на одного Цигана і зачали єго вязати. Серед того заколоту два єго товариші втеки до лїса. Циган, котрого селяни вязали, вирвав ся якось, видобув револьвер з кишенї і стрілив.

Що правда, не зранив нїкого, але набавив всїх селян таким страхом, що они пустили єго і поховали ся, а Циган втїк. Небавком однак побачив, що не має мошонки з грішми, котра випала єму була з кишенї і лежала в коршмі коло лавки. Він вернув назад і з револьвером в руці увійшов до коршми, а загрозивши смертию кождому, хто важив би ся єго доторкнути, забрав мошонку і вернув до лїса. Тамтої середи явили ся цигани в Остапю, але побачивши, що за ними іде погоня, втекли знов до лїса. В суботу придержано одного з тої ватаги в Товстім і відставлено до Грималова. Другого цигана знов приарештували жандарми за то, що він вкрав шестеро коний і хотів їх міняти у господарів. Тепер обходить з жандармом тих господарів, у котрих вже виміняв коні.

— Обголив до чиста. Тимко Пшеничняк з Лисої, підгаєцкого повіта, вернувши дня 26 з Америки, стрітив ся у Львові на двірци з якимсь незнакомим мужчиною, котрий порадив єму піти до фризиєра і оголити ся. Тимко послухав доброї ради і пішов зі своїм новим знакомим до „сальону“ фризиєра Кальмана Ґабля при ул. Городецкій ч. 91. Підчас коли Тимко голив ся і мав голову задерту до гори і не міг рушити ся, новий знакомий перешукав кишенї, повішеної на час голеня єго маринарки на крісло і вийняв єму 90 корон банкнотами та щез без слїду.

Телеґрамм.

Париж 2 падолиста. Тутешне видане „New York Herald-а“ одержало вість з Пекіна, що „ваі-ву-ну“ (міністерство справ заграничних) повідомило збори народні, що треба конче завести мир, бо Японія і Росия хотять визискати розрухи і зробити Хінї трудности. Японія зажадала зниженя мита а Росия домагає ся управильненя границї. Вість та зробила на зборах велике вражінє. Всї партиї бажають працювати в інтересї заведеня мира.

Константинополь 2 падолиста. В парляментї відчитав предсїдатель депешу посла з Джебель-і-ґарбі з 28 жовтня з донесенєм, що Турки разом з Арабами посунули ся оногди до побережа і по завзятій борбі прогнали Італїянців з укріплених позиций та машерують нинї до Тріполїса і з помочию Божою — кінчить депеша — вїйдуть до міста.

Рим 2 падолиста. З Тріполїса доносять о 1-шій год. рано: З виїмкою атаку розпочатого вчера о 5 год. по полудни, котрий однак позістав без успіху, день вчерашний і ніч доси минули спокійно. З Тобрука, Дерни, Бенґазі і Гомс нема вістий, бо воздушні впливу не дозволяють передавати вістий телеґрафом без дроту. О 6 год. вечером перервав ся кабель: аж о півночи можна єго було направити.

Константинополь 2 падолиста. Часописи доносять, що барба в Тріполїсї веде ся дальше.

Париж 2 падолиста. Temps доносить, що небавком розпічнуть ся переговори межи Мадридом а Берлином в справі ішпаньских посїлостий над Ріо Мунї і на острові Фернандо По.

Курс львівский.

Дня 2-го падолиста 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр.	680·—	690·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	445·—	450·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	555·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	505·—	512·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—·—
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц.	98 90	99·60
$4\frac{1}{2}$% листи заст. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.	93·50	93·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·70	91·40
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%	98·30	99·—
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·25	90·95
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	92·50	93·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	72·50	78·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	46·50	50·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	76 50	82·50
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	35·25	39·25
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·30	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11 10.

*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, **3·05***, 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.

§) Від $^{16}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: **АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.